

kan lykkes at bygge en Havn paa et af disse Steder for ca. 10 Mill. Kr., saa mangler denne Havn jo ganske Jernbaneforbindelse, og det kan ikke nytte noget at bygge en betydelig Fiskerihavn, hvis den ikke kan faa en Jernbaneforbindelse, saaledes at Fisken kan transporteres fra denne Havn pr. Jernbane. Men hvad Etableringen af en Jernbaneforbindelse vil koste, savner man jo ganske Beregninger over. Kun ved man, at det vil blive meget dyrt.

Nu er der af adskillige ærede Medlemmer anket over, at Ministeren har fremsat dette mindre Forslag, som man mener kunde træde hindrende i Vejen for, at der overhovedet gennemføres noget, og af den højtærede Minister er der rettet samme Bebrejdelse mod de private Forslagsstillere for, at de har krydset hans Planer ved Forelæggelsen af deres Lovforslag. Jeg er nu tilbøjelig til at tro, at det under den senere Behandling kunde lykkes at sammenarbejde de to Lovforslag. Jeg maa nemlig sige, at jeg i Virkeligheden ikke synes, at den af de ærede Forslagsstillere foreslaaede Fremgangsmaade: at give Bevillingen først og bagefter foretage Undersøgelsen, er rigtig. Det forekommer mig at være den bagvendte Vej; man maatte dog foretrække at have Undersøgelsen først, saaledes at man vidste, paa hvilket Sted den eventuelle større Havn skulde anlægges, og hvilken Bekostning den vilde medføre. Derfor tænker jeg mig den Mulighed, at man under den kommende Forhandling kunde enes om et Kompromis om, at Ministeren i sit Forslag optog § 2 fra det private Lovforslag, altsaa, at Havnen ved Thyborøn blev gennemført, og at der blev nedsat en lille sagkyndig Kommission til den Forundersøgelse af de andre foreslaaede Anlæg, som forekommer mig nødvendig.

Naar jeg siger dette, er det ikke, fordi jeg ønsker denne Sag standset — jeg ved, at adskillige ærede Medlemmer vil sige til mig: Ja, men dermed standser vi jo Sagens Behandling. Det behøver slet ikke at være Tilfældet. Efter min Opfattelse vil den kunne fremmes lige saa hurtigt, ja maaske endnu hurtigere. Nødvendigheden af en saadan lille sagkyndig Kommission staar for mig som ganske indlysende. Vi har vel — som det flere Gange er nævnt — tidligere haft to Kommissioner, der har behandlet Spørgsmaalet om Vestkysthavne, men de arbejdede med ganske andre Planer for Øje, deres Opgave var en helt anden, nemlig at stille

Forslag om og beregne Omkostningerne ved en stor Trafik-, Nød- og Fiskerihavn til en Mængde Millioner, op til ca. 46 Mill. Kr., som det er blevet nævnt. Det er man jo nu kommet ganske bort fra, der er ikke et Menneske mere, der tænker paa at anlægge en saadan Havn paa Vestkysten. Men da vi altsaa nu er kommet ind under mere beskedne Former med vore Ønsker og Tanker paa det Omraade, synes det mig, at der kunde være Grund til at nedsætte en lille sagkyndig Kommission til at overveje Forholdene indenfor de snævrere Bevillingsrammer, man nu tænker sig. Jeg kunde desuden tænke mig, at man endogsaa indsnævrede Kommissionens Opgave til en Undersøgelse af de Pladser, som de ærede private Forslagsstillere har nævnt. Og med Hensyn til den Tid, det vil tage, vil jeg sige, at hvor gerne jeg end ser denne Sag hurtigt realiseret, og hvor gerne jeg end vil have noget ud af den i Fiskernes Interesse, kan jeg, da vi nu er saa langt fremme paa Rigsdagssamlingen, ikke nære stort Haab om, at Lovforslaget vil kunne gennemføres i denne Samling. Hvis vi nu nedsatte en Kommission som den af de ærede Forslagsstillere foreslaaede med denne begrænsede Opgave og paalagde den at være færdig med sine Overvejelser inden næste Rigsdagssamling, vilde der efter min Mening ikke være spildt nogen Tid, og Sagen vilde til næste Rigsdagssamling foreligge teknisk og finansielt saa godt underbygget som overhovedet muligt. Jeg tror, at der dermed vilde være gjort et meget stort Skridt i Retning af at realisere den store Tanke om virkelig at faa gjort noget for Fiskerne paa Vestkysten, og de ærede Forslagsstilleres Lovforslag vilde ikke have været forgæves, naar det havde ført til dette foreløbige Resultat.

For saa vidt man vil sige: Ja vel, men saa gaar vi ikke ind paa Ministerens Lovforslag helt og holdent, saa tager vi kun Anlægget af selve Fiskerihavnen; Sikringsanlægene og Forbedringen af Sejllobet skal udsættes og indgaa under Kommissionens Overvejelser — ja, saa vilde jeg ikke have saa meget derimod. Jeg synes, det vilde være rigtig og rimeligt, at ogsaa disse Forhold kom ind under en eventuel Kommissions Overvejelser.

Skønt Bølgerne er gaaet ret højt her i Salen under denne Debat, er jeg ikke blevet mistrøstig med Hensyn til, at der kan komme noget ud af Sagen. Jeg nærer, som sagt, det Haab, at de kommende Forhandlinger vil vise, at der er en Mulighed